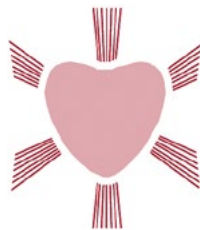

SRDÍČKO

ročník XXVI. 1
27. 3. 2022

RADOST Z LÁSKY

Krátká zamyšlení pro manžele
inspirovaná apoštolskou exhortací papeže Františka

Smířená různost

„Je třeba otevřenosti myslí, abychom se neuzavírali do několika utkvělých myšlenek, a pružnosti k obměňování nebo doplňování vlastních názorů. Je možné, že z myšlenek mých a druhého může vzniknout nová syntéza, která obohatí nás oba. Jednota, o níž je správné usilovat, není uniformnost, ale „jednota v různosti“ nebo „smířená různost“. V tomto obohacujícím stylu bratrského společenství se různí lidé setkávají, respektují se a váží si jeden druhého, a přitom si uchovávají různé odstíny a důrazy, které obohacují společné dobro.“ (papež František Amoris Laetitia, apoštolská exhortace, 2016, 139).

*„U nás je problém, že jsme každý úplně jiný.“
„Ona pořád mluví, já vůbec mluvit nepotřebuju.“
„Já jsem pohodář, ona furt řeší každou blbost.“
„Ženským prostě nejde porozumět, jejich chování nemá žádnou logiku.“
„No jo, jasně: typickej chlap, to je jasný, že zase uděláš tohle.“
„On/ona je fakt úplně jiný/á, než já. To se nedá.“*

Znáte? Nezdídky si vybíráme partnery značně odlišného od nás. Většinou se

v manželství sejdou introverti a extroverti, dominantní a submisivní typy, temperamentní cholerik a klidný melancholik, živý a rychlý sangvinik a pohodový, pomalý flegmatik. Lidové rčení o tom, že „protiklady se přitahují“, často platí. Je to logické, protože podvědomě u partnera hledáme právě to, čeho se nám samotným, nedostává. Toužíme tak po tom, aby nás partner jaksi „dorovnal a doplnil“.

Na začátku našeho vztahu jsme odlišné až protikladné vlastnosti toho druhého milovali. S léty, kdy žijeme spolu, nám už naše odlišnosti nepřijdou tak roztomilé, jako na začátku a více či méně nás štvou. Začneme zabředávat do výčitek, kritiky a vzájemného obviňování (*Ty už zase...; Ty vždycky...*), které ničí náš vztah.

V manželství žijeme spolu my dva. Dva odlišní lidé. S rozdílnými příběhy a zkušenostmi, které nás formovaly, než jsme do vztahu vstoupili. Často „narážíme“ právě na naši různost, která se stává zdrojem různých nedorozumění, zklamání nebo konfliktů. Je proto zřejmé, že pokud chceme v našem vztahu uspět, musíme se s naší růzností naučit zacházet.

A to jak? Především radikální změnou svého pohledu, svého vnitřního postoje k odlišnosti. Různost neznamená jenom „problém“, něco negativního, co musíme překonávat nebo vydržet. **Různost znamená především obohacení.** Ano, jsme každý jiný. A je to tak dobře. Můžeme začít pěstovat nový postoj radosti, dívat se na partnerovu odlišnost vždy jako na to, co nás doplňuje a je přínosem pro náš růst. Bez našeho partnera by nám mnohé chybělo, mnohého by se nám nedostávalo, mnohé bychom se nenaučili.

Klíčovou kompetencí pro to, aby se nám dařilo, je učit se **vést dialog s odlišností druhého.** K tomu je důležité **aktivní naslouchání.** Vnější i vnitřní ztišení se, abych nenabízel svoje názory a rady dřív než je to vhodné, pokud vůbec. Naladit se na pocity a prožívání druhého, být opravdu pozorný k tomu, co mi druhý chce sdělit. Mít postoj: *Jsem tady. Poslouchám, vnímám Tě, rozumím tomu, co prožíváš.*

Je také důležité **pěstovat zvědavost,** což platí zvláště v dlouhodobých vztazích, kdy se nám může mylně zdát, že toho druhého „známe jako své boty“. Mít zájem, doptávat se. Nedělat si vlastní, často unáhlené závěry. Někdy jsme v různých situacích naštvání, ale možná, kdybychom se s opravdovým zájmem druhého zeptali, najednou by se celá situace jevila zcela jinak.

Proč Ty to tak vlastně děláš? Proč to chceš právě takhle? Proč je pro Tebe tak důležité jet zrovna k moři? Počkej, mě to fakt zajímá... Aha, to je zajímavé... Tyjó, mě hrozně zajímá, jak Ty to máš. Máš to taky tak?

Dialog s odlišností druhého přispívá k tomu, že pohled na naše rozdíly bude mít konstruktivní, nikoliv polarizující charakter: *Aha, teď už chápu, co potřebuješ, místo*

no jo, typickej chlap, Ty zase...; Ty vždycky. Pěstujme také **postoj vstřícného nadhledu:** *Můžeme mít odlišné názory a nevatí to. Je to bezpečné. Nevadí, že to každý máme jinak: ani já, ani ty nejsme špatně. Společně časem najdeme řešení této věci.* Jde o to v klidu a pokoji být schopen vnímat (a uznat) více pohledů na věc (to, že „pravda“ druhého může vypadat jinak, než ta moje).

Možná jen sama skutečnost, že zkusíme takto vést dialog s odlišností druhého, nám otevře netušené obzory. Protože, kde jinde bych se dozvěděl něco o tak zajímavém vnímání světa? O tak zajímavém prožívání, odlišném od mého? Kde jinde bych mohla pochopit, že vesmír je mnohem více vrstevnatý a mnohem více komplexní, než jsem si myslela? **Je to právě naše odlišnost, která nás obrovským způsobem obohacuje** a to, čím je můj partner obdarovaný, může podržet a obohatit mě a opačně.

Lze to shrnout asi takto: je důležité čím dál více **pěstovat smysl pro polyfonii.** Partnerství v odlišnosti se podobá souhře dvou hudebních nástrojů: *Někdy to bude znít disonantně, ale jindy vznikne krásná harmonie. Každopádně to bude mnohem zajímavější hudba, než dokážu vytvořit sám jen se svým nástrojem.* Budme proto vděční jeden za druhého.

Pavla Cenková

Další díly:

*Kdo žádá o odpuštění první
Projevovat lásku pro druhého srozumitelným způsobem
Radost z radosti druhého
Dávat důvěru
Čas, kdy jsme spolu*

LIDÉ FARNOSTI: PAVLA CENKOVÁ

Můžete se čtenářům v krátkosti představit?

Jmenuji se Pavla Cenková a s manželem Karlem máme tři dcery. Pracuji jako historička umění v Národním památkovém ústavu, odborně se zabývám hlavně sochařstvím a architekturou. S manželem jsme také přes dvacet let členy komunity Emmanuel. Jméno „Emmanuel“ (Bůh s námi) jasně vyjadřuje hlavní povolání členů komunity, totiž žít ve spojení s Bohem, žít ve světě, ale nebýt ze světa, sloužit Kristu a společně jej hlásat. Je to komunita všech stavů, tzn. žijí v ní v bratrském společenství manželé, svobodní, zasvěcení bratři, zasvěcené sestry i kněží, podle vzoru prvních křesťanů, kteří byli „jednoho srdce a jedné mysli“ (Sk 4, 32).

Jak jste se dostala do husovické farnosti? Je pro vás společenství v ní důležité? V čem?

Do husovické farnosti jsem se dostala v době, kdy jsme měli malé děti. Naším dcerkám se totiž zde ve farnosti líbilo, protože je živá a přátelská k dětem a rodinám. Celý život bydlím ve svém rodném domě na ulici Dolnoplní, odkud je nejbližší kostel právě husovický.

Mohla byste popsat, v jakých aktivitách se ve farnosti i mimo ni angažujete? V čem spočívají a jak jste se k nim dostala? Co je vaší hlavní motivací pro tuto službu?

Ve farnosti se angažuji velmi málo, spíš jsem ráda, že zde můžeme mít takový druhý duchovní domov, kde spíše čerpáme, než sloužíme. V poslední době jsem se alespoň zapojila do farní synodní sku-

pinky a hraji na klavír na večerech chval, které probíhají každé první úterý v měsíci.

V komunitě Emmanuel jsme s manželem členy týmu, který koordinuje služby pro manžele, páry a rodiny. Všechny tyto aktivity jsou popsány a vysvětleny na stránkách komunity (www.emmanuel.cz). Pokud by to někoho zajímalo, nedávno jsem o nich také mluvila na rádiu Proglas, v pořadu Křesťan a svět 29. 12. 2021 (lze si poslechnout ze záznamu).

Když to shrnu velmi krátce, jedná se o nízkoprahové večery pro podporu partnerství (Večery pro dva), duchovní obnovu pro manžele Lásky a Pravda, vedení přípravy na manželství, vikendy pro rodiny s malými dětmi, duchovní obnovu pro osamělé a rozvedené a další. Komunita také připravuje modlitební večery v první pátky u sv. Tomáše, na nichž se rovněž podílíme. Večery pro dva se od března konají v kavárně Era, což je pro husovické farníky „za rohem“ a obnova pro manžele v Brně začala 19. února. Na obou těchto podnicích se se mnou a s manželem můžete potkat v roli jedněch z přednášejících a také třeba nalévajících víno.

Mojí motivací k těmto aktivitám je poslední promluva Pána Ježíše k učedníkům, která začíná slovy: „Jděte a hlásejte evangelium všemu stvoření.“ Jsem přesvědčena, že je opravdu velký rozdíl, jestli naše životní těžkosti a obtíže, včetně těch v manželstvích a rodinách, řešíme ze svých sil nebo s Boží pomocí. A my tuto radostnou zvěst, že Boha zajímá náš život a touží ho s námi sdílet, zvěstujeme.

Když to tedy zobecníme, co důležitého podle vás křesťanství přináší dnešní společnosti? Co jsou pro Vás křesťanské hodnoty, na kterých stavíte?

Pojmům jako „tradiční rodina“ a „křesťanské hodnoty“ bych se raději vyhnula. ☺ Myslím, že křesťanství může dnešnímu člověku nabídnout především „vědomí smyslu“ a umění žít dobře a hluboce svůj život. Ráda říkám, že rozdíl mezi věřícími a nevěřícími lidmi není v tom, že my jako věřící lidé bychom byli nějak „lepší“, ale v tom, nevěřící lidé žijí svůj život jako monolog, kdežto my křesťané jej žijeme jako dialog. A to je mnohem zajímavější. Náš život je obohacen o jedinečný vztah s živým Bohem, který je Tajemství. V podstatě jedinou věc o Něm lze říci jistě, a to, že nás miluje.

Veronika Čermáková

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2022

Každý rok je trochu jiná. Ptáte se, v čem byla jiná ta letošní?

1. Po ročním „pauzování“ se králové opět sešli na faře, aby mohli potěšit své farníky v této městské části.

2. Překvapilo mě s jakou láskou a vřelostí lidé letos přispívali. Dokonce i tam, kde jsme byli v minulých letech odmítáni.

3. Poprvé jsem si vyzkoušel, jaké to je být ve skupince sám. Ostatní králové vytvořili jiné skupinky a já zůstal osamocen. Lidé byli ze začátku překvapeni, ale zároveň potěšeni, že jim po roce alespoň jeden král přinesl štěstí, zdraví, pokoj svatý a povzbuzení do tohoto roku.

4. Mimochodem, věděli jste, že v evangelním příběhu samotném není řeč ani o králích (mluví se o mudrcích), ani o jejich počtu? Poprvé se o třech mudrcích zmiňuje církevní spisovatel Órigenés na počátku 3. století, který počet tří zřejmě

vyvozuje z počtu darů, které Ježíši přináší.

Tímto děkuji všem, kteří se na sbírce podíleli i za skvělé a nevšední zážitky.

Závěrem jeden citát. Jistý A. Alonso napsal: „Šťastný je ten, kdo vykročí vpřed, kdo věří v budoucnost, ten, kdo doufá, ten, kdo miluje risk, protože důvěřuje, ten, kdo přinese obět za vznik nového.“

Vše dobré v tomto roce přeje Jiří Malinák.

NÁŠ SPOLUBRATR BERARD, KNĚZ, FRANTIŠKÁN

Milý bratře Berarde,

svým obětavým řeholním životem, pevnou vírou, tvrdým odříkáním a zbožností jsi dával za svého života dobrý příklad nejen bratřím v české provincii sv. Václava, nýbrž i všude tam, kde jsi ještě za totality sloužil jako kněz. Poslední svá léta jsi působil ve zdejší farnosti v Brně-Husovicích. Tvou službu oceňoval i sám pan biskup Vojtěch Cikrle, který Ti přišel popřát osobně, když jsi slavil své narozeniny již v pokročilém věku.

Při obědě v refektáři jsi nám svým nasloucháním a mlčením pověděl často víc, než jsme toho namluvili my, bratři, mezi sebou. Ty jsi znal i mé milé rodiče, neboť se stali terciáři. Měli Tě rádi a velmi si Tě vážili.

Milý Berarde, s vděčností na Tebe vzpomínáme, děkujeme Bohu za Tvůj plodný život, za Tvé bohoslužby, kázání, skryté oběti, každodenní zpovídání apod. Ano, to jsi byl Ty, kdo před každou mší sv. klekával ve farním kostele vzadu, v poslední

lavici u zpovědnice. Ve tváři jsi měl krásný úsměv, jakoby ses již díval do nebe, na Pána, na Pannu Marii, na sv. Františka z Assisi a na celé to množství andělů a svatých. Bůh ať Ti daruje věčný život a radost ve svém království.

Daniel OFM

Vzpomínka na otce Berarda

Dne 9. ledna uplynulo již 7 let, co naše farní společenství opustil bratr a kněz, františkán otec Berard Jaroslav Hasil OFM. Znali jej zajisté všichni, kteří se cítí být spojeni s chrámem Nejsvětějšího Srdce Páně v Husovicích. Působil zde po mnoho let a jeho dobrosrdečný úsměv, jeho laskavá slova z paměti nezmizela ani po létech.

Ráda bych jeho památku připomenula a uctila několika drobnými vzpomínkami.

Nepamatuji si otce Berarda jinak, než stále s úsměvem ve tváři. Za léta, kdy se mi stal náš chrám velmi blízkým, jsem jen nepřilíš často přistupovala ke svátosti smíření přímo k němu, ale vzpomínám, že jsem jej vídala sedávat ve zpovědnici na pravé straně kostela u vstupních dveří. Jedenkrát to tak vyšlo, že jsem k němu přiklekla a při hovoru jsem se zmínila, že jsem nedodržela půst od masa, který se každý pátek snažím zachovávat. Dobrácky se na mne podíval a potom řekl: „Víte, je dobré umět si občas odepřít, co máme rádi, ale já, já mám nejraději – buchtý!“

V několika posledních letech života byl otec Berard po ortopedické operaci ky-

čelního kloubu, asi zlomeného krčku, což většinou lidem způsobuje i dlouhodobě určité potíže při chůzi. Na něj ale jako by tohle neplatilo. Chodíval zřejmě navštěvovat a přinášel jistě i duchovní útěchu lidem bydlícím na sídlišti Lesná. Často jsem jej třeba z autobusu zahlédla, jak spěchá po ulicích. Doslova spěchá: nikdy ne pomalu, vždy, snad se dá říci, skoro poklusem! Obdivovala jsem ho. Myslím, že v jeho věku by to opravdu jen málokdo dokázal.

A ještě jedna vzpomínka, je to již řádka let. Pro informaci: chodívala jsem občas navštěvovat známou paní, vedle které jsem po několik let sedávala v kostele. Paní Alenka měla dvě dcery, starší z nich byla stejně stará jako já. (Bohužel k maminčině bolesti ji předešla do hrobu.) Paní mne měla velmi ráda; ve všem jsme si rozuměly, byla mi rádkyní v životě. Její přání bylo, abych jí říkala „maminko“ a já jí také tak cítila (ta moje zemřela již před mnoha léty). Když už nemohla chodit do kostela, přicházel za ní občas bratr Justin

nebo otec Ignác, přinášeli jí Tělo Páně a já jsem párkrát byla této návštěvě přítomna.

Bylo před Vánocemi roku 2014; přišla jsem paní Aleně popřát požehnané svátky a přinesla jsem jí jedlové chvojí. Sedíme, hovoříme a – najednou někdo zvoní. Běžíme dolů otevřít a za dveřmi je bratr Justin, ne však sám – je s ním otec Berard! Milá, nečekaná návštěva! Do bytu, do patra domku však bylo dosti schodů a stařečkovi se opravdu již těžko šlo, ale zvládl to. Krásné setkání, plné porozumění a lásky. Otec Berard nám potom všem po krátké modlitbě požehnal. Byla to od něj zajisté obět jít na tuto návštěvu, už mu zřejmě docházely síly. A bylo to také naposledy, co jsem jej viděla. Za necelé tři neděle zemřel.

Odešel od nás tam, kde, jak věříme, Pán sečetl všechny ty jeho kroky k potřebným, všechny ty jeho úsměvy, povzbuzující slova i modlitby. A myslím, že otec Berard svoje husovické „ovečky“ neopustil, že se určitě za nás v nebi přimlouvá.

LS

POSTNÍ PÁTKY V BRNĚNSKÉ KATEDRÁLE

Diecézní katechetické centrum také letos pořádá postní duchovní obnovu. Obnova se uskuteční během pěti postních pátků v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. Tématem letošních postních pátků je Naslouchat a slyšet.

Od 17 hodin je možné zúčastnit se křížové cesty, v 17:30 začíná mše svatá. Od 18:10 následuje duchovní promluva. Po promluvě plynule navazuje adorace a Nikodémova noc (možnost k duchovnímu rozhovoru nebo svátosti smíření).

Přednášející a jejich témata

- 18. 3. 2022 Jan Kříž, jáhen v Brně na Petrově: Boží sdělení
- 25. 3. 2022 Jan Špillar, trvalý jáhen: Jak uzdravit komunikaci
- 1. 4. 2022: R. D. Petr Beneš, farář v Brně-Židenicích: Modlitba

Duchovní promluvy budou také přenášeny přes YouTube kanál Katedrály Petrov.

JINDŘICH ŠIMON BAAR, ČESKÝ KNĚZ A VLASTENEC

Před třemi léty, v polovině srpna, byla jsem pár dní na návštěvě u mých příbuzných v Postřekově, v krásné malebné chodské vesničce pod pohořím Českého lesa, západně od Domažlic. Nebyla jsem v tomto kraji poprvé, vlastně mne tam „cosi“ táhlo již mnoho let, od doby, kdy se mi dostala do rukou kniha pro mne tehdy neznámého spisovatele Jindřicha Šimona Baara *Paní komisarka*. Nejvíce mne tedy přitahovalo městečko Klenci pod Čerchovem, rodiště autora této úchvatné knihy, prvního dílu jeho chodské trilogie. (Další dva díly nesou názvy *Osmáctyřicátníci* a *Lůsy*.)

Románovým stylem se v ní věnuje událostem revolučního roku 1848 tak, jak se odrazily do rámce života obyvatel městečka. Nevynechává ani význačné osobnosti této doby, které zde tehdy působily, jako Boženu Němcovou, vlasteneckého faráře Jakuba Fastra a další. Je to vyprávění neobyčejně čtivé. Čítala jsem tuto knihu po večerech svým dětem a také můj muž rád poslouchával – byly to krásné chvíle. A tak, když jsme byli o prázdninách v roce 1980 na dovolené na Šumavě u Železné Rudy, udělali jsme si na Chodsko do Klenci výlet. Ráda na ta léta vzpomínám. Netušila jsem tehdy, že právě do těchto míst, do Postřekova, se po létech provdá moje nejstarší vnučka.

–

Jednou v podvečer šla jsem se svou hostitelkou, tchýní mé vnučky, do asi 2 km vzdáleného Klenci. Má tam na místním

hřbitově Na Soutkách na okraji vsi hrob svých rodičů, manžela i dalších příbuzných. Šly jsme tam zapálit světélka a pomodlit se. Hned u vchodu na hřbitov, těsně vedle branky, upoutal mne však hrob plný čerstvých květů pozdního léta. Pod velkým křížem ale nebylo žádné jméno, jen tyto versy:

Čtenáři!

*Těž tvá cesta k hrobu běží,
tož se netaž, kdo zde leží,
které bylo naše jméno,
jaká práce – žití, věno.*

*I své kvítí, i své hloží
odnesli jsme na soud Boží.
Pokoj máme v tomto hrobě,
Bůh ho jednou dej i tobě.
Pane, smiluj se nad námi!*

Kdo? Kdo tu leží, beze jména, přece však je jeho hrob takto ozdoben? A moje průvodkyně mi říká: „Chtěla ses přece zde podívat také ke hrobu Jindřicha Šimona Baara, to je on!“ Dojatá poklekám k modlitbě a – vzpomínám.

Jindřich Šimon Baar, v této době dosti opomíjený český spisovatel a římskokatolický kněz, měl po celý svůj život ke Klenčí výjimečný vztah. Nejen že se zde 7. února roku 1869 narodil, ale rodačkou tu byla i jeho milovaná maminka Anna Baarová; ve zmíněné trilogii vystupuje jako dcerka sedláka Václava Krále – Hanýžka. Maminka syna dlouhá léta provázela jako jeho hospodyně na farách, kde působil. Jeho činnost spisovatelská se zaměřovala spíše na drobnější práce, jako vrcholné dílo je ceněn román zasazený do jižních Čech – *Jan Cimburá*. Já však mám pocit, že právě rodný kraj, který velice po celý svůj život miloval, mu dal tu nejkrásnější inspiraci. Chodská trilogie je, alespoň to tak cítím, zpovědí lásky k tomuto malebnému kousku české země.

Poslední léta svého života (zemřel 24. října 1925) strávil v Klenčí, kam se v roce 1919 vrátil po svém dvanáctiletém

působení poblíž Prahy. Dnes je možno v obci vidět jeho rodný domek a také na náměstíčku, kousek pod kostelem, je krásné Baarovo muzeum. Turista, který do tohoto kraje zavítá, by rovněž neměl pominout místo, kde to spisovatel obzvláště miloval a z něhož je krásný pohled na široké okolí. Však se také jmenuje Výhledy. Stoupá k němu z Klenčí jak silnice, která vede do Bavor, ale i docela pohodlná lesní cesta. Zde je, dá se říci, snad její nejvyšší bod. Na prostorném palouku na úbočí Haltravy je umístěn spisovatelův pomník. Hledí do svého milovaného kraje a pod sochou jsou jeho slova vyznání lásky:

Pane Bože!

Všecky struny v srdci mém popraskaly, jediná jedna mi zbyla.

Miluješ-li mě, dej, abych směl na ní zahrát píseň o lásce k této tvrdé, kamenité zemi!

Vzhledem k tomu, že se blíží datum Baarova narození, chtěla jsem připomenout tuto osobnost s velikým srdcem, českého vlastence a kněze. Jeho dílo by nemělo upadnout v zapomenutí.

LS

POUŤ DO KŘTIN

Vážení přátelé, zjistili jsme, že se nám téměř jistě blíží 100. výročí pouti do Křtin, které byly započaty v roce 1922 Orlem. Bohužel, zatím nejsme schopni doložit veškerou historii této poutě, ale rádi bychom Vás pozvali alespoň slovy Vladimíra Letochy, který ji několik posledních let organizu-

je: „Všechny vás srdečně zvu na tuto pěší oslavu kulatého výročí!“

V roce 1998 na novodobou tradici Orlů navázal a pouť do Křtin obnovil doktor Jaroslav Julínek ml. Termín konání poutí byl domluven na první sobotu v měsíci květnu a až na pár výjimek, kdy se pouť uskutečnila 1. května, tomu je tak až do-

sud. Jaroslav vedl skupinu pěších jen první tři ročníky, neboť nás v květnu roku 2000, velmi brzy po konání poutě do Křtin, náhle opustil.

Až do roku 2003 se jezdilo do Křtin i s husovickým sborem, zpěváci si sebou přivezli farní varhánky a po modlitbě svatého růžence zpívali litanie. Dále mši svatou doprovázeli nejen zpěvem ordinária, ale též písněmi ke cti a chvále Panny Marie. Od roku 2004 až 2007 jsme mši svatou obohacovali naší kytarovou scholou pod vedením Petry V. a od roku 2008 jsme požádali o hudební doprovod křtinské varhaníky.

Dlouhá léta jsme se ve Křtinách setkávali i se sestrami Máňou a Slávkou, které byly kuchařky našeho dlouholetého duchovního faráře Vincence Řehoře. Sestry nejezdily s prázdnou a dodnes vzpomínáme na jejich vynikající koláčky.

Některé roky jsme oslovili husovické cukrářky a ty navázaly na tradici a k obětinnému průvodu se připojily se svými dary. S dobrou myšlenkou přišel Marek H., aby se vypravil pro husovické poutníky i autobus, který odjížděl od fary v Husovicích a po skončení poutě poutníky dopravil zpět do Husovic.

Kněží ve Křtinách nás většinou vítali buď v kostele (P. Prnka), nebo na cestě nedaleko od kostela chlebem a solí (P. Peňáz). Po požehnání jsme se šli připravovat na modlitbu sv. růžence a mši svatou.

Většinou jsme měli ve skupině pěších i kněze, který v kostele Jména Panny Marie sloužil mši svatou. Je krásné vidět, jak se naše farnost zapojuje nejen do modlitby sv. růžence, čtení ale i do zpívání žalmů.

Já jsem převzal organizování pěší trasy a snažím se každý rok jít alespoň trochu jinou cestou. Ze začátku to nebyl problém, ale jak roky plynou, jsem rád, že objevím vždy alespoň kousek nové trasy. Letos, dá-li Pán, bude naše 25. výročí a půjdeme stejně jako v roce 2002 údolím Řičky. Obědvat budeme u jeskyně Pekárna a půjdeme okolo Hádeckého rybníka přes Nový Dvůr a Březinu. Celá tato trasa by měla měřit asi 16,5 km. V případě, že budeme příliš brzy v cíli, dá se sejít po červené turistické značce a prodloužíme trasu asi o 2 km. Tato delší cesta je také s trochou dobré vůle sjízdná i pro kočárky. Cestou se vždy pomodlíme jeden nebo dva růžence a další růženc pak ve Křtinách před mši svatou, která začíná v 16 hod.

Na hojnou účast se těší Vladimír Letocha.

VE FARNOSTI SE UDÁLO

Benefiční vánoční koncert

Mše svatá na Štědrý den

Foto Tomáš Cigánek, Člověk a víra

POUTNÍ CESTA SEDMI RADOSTÍ PANNY MARIE

Na začátku této pouti stál nápad úžeji propojit farníky husovické farnosti, který vzešel z jednání pondělní synodální skupinky.

A protože letošní občanský kalendář po sobotním 1. lednu poskytl volno ještě i 2. ledna, tedy na 2. neděli po Narození Páně, rozhodli se členové pondělní skupinky přejít od slov k činům a vykonat Poutní cestu sedmi radostí Panny Marie. Tato již čtvrtým rokem zve poutníky i prosté „procházkáře“ k přibližně šesti kilometrové pouti či procházce z Lelekovic do Vranova.

Počáteční obtíže – zrada dosud věrně sloužící turistické obuvi a psí nevolnost během přepravy – byly společnými silami překonány a před kostelem sv. Filipa a Jakuba v Lelekovicích se v brzkém odpoledni sešla dvacítko radostně naladěných

poutníků všech věkových kategorií (Adame a Markétko, děkujeme za trpělivost a výrazné snížení věkového průměru). Posílení požeňáním otce Ignáce a karamelkami jsme vyrazili k prvnímu zastavení.

Většina z nás absolvovala tuto pout poprvé, byli jsme tedy zasaženi prostým, ale vnitřně hlubokým uměleckým ztvárněním, kterým autor zastavení Milivoj Husák vyjádřil oněch sedm radostných chvil v životě Marie – matky a služebnice Boží. U každého zastavení jsme si vždy přečetli umělcův komentář k jednotlivým vyobrazením a cestou se modlili radostný růženec. Čas zbyl i na přátelské popovídání či vzájemné seznámení.

Po celou cestu panovalo krásné a mírné počasí, a tak jsme do Vranova k poutnímu kostelu Narození Panny Marie dorazili rozradostnění a občerstvení krásou společné modlitby a putování přírodou. S přibývajícím šerem se projevil organizátorský duch pořadatelů. Zatímco se ostatní věnovali individuální modlitbě či kontemplaci u betlému, řidiči se jedním připraveným autem přepravili zpět do Lelekovic, aby se následně vrátili do Vranova a odvezli všechny poutníky do Brna. V určité chvíli se však do přípravy či pouti samotné zcela přirozeně zapojil každý a všichni přispěli k radostné atmosféře celého společenství.

Děkujeme Ti, Maria, za tyto chvíle modlitby a vzájemného sdílení.

Marcela

SLUŽEBNÍCI JEŽÍŠOVA VELEKNĚŽSKÉHO SRDCE (SJVS)

Služebníci Ježíšova velekněžského srdce se ustavili v roce 2008 v návaznosti na celoživotní touhu voršilkyně Stanislavy Ernstové OSU (1891–1968), aby vzniklo společenství spřízněných lidí, které by spojovala skrytá modlitba a oběť za kněze. Když lidské srdce plní Pánovu vůli, má potom jeho služba nekonečný dopad na celý svět i věčnost pro danou duši. Přípravné práce k blahořečení Stanislavy Ernstové byly již zahájeny. Sestra Stanislava ještě za svého života vyslovila prorocké poselství o společenství, které po její smrti vznikne, a o knězi, který bude duchovním otcem tohoto společenství.

Duchovním otcem SJVS je kardinál Tomáš Špidlík SJ (1919–2010) a duchovní matkou právě s. Stanislava Ernstová. Oni tvoří živé pilíře duchovního života Služebníků a prostřednictvím ignaciánské spirituality napomáhají k dosažení našich cílů: 1. úcta k Ježíšovu Srdci; 2. přinášení skryté oběti vlastního srdce (za kněze); 3. vkládání svého života do Ježíšova Velekněžského Srdce.

Společenství SJVS je formováno v duchu osvědčené jezuitské tradice. Jako Služebníci máme možnost se dvakrát do roka účastnit duchovních cvičení otců jezuitů: o. Pavla Ambrose, který je prostřednictvím Apoštolátu modlitby v těsném spojení se Svatým otcem Františkem, a o. Michala Altrichtera. Oba kněží působí na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, a především v jezuitském díle olomouckého Centra Aletti. Jeho součástí je rovněž komunita sester, kde žije nositelka skrytého charismatu matky Stanislavy Ernstové pro současné společenství Služebníků: s. Kateřina

na Klosová. Všechny sestry Centra Aletti – představená Luisa Karczubová, Kateřina Klosová a Anna Lexmaulová – se na díle Služebníků spolu s jezuitou podílejí.

Centrum Aletti vzniklo v roce 1992 z podnětu kardinála Tomase Špidlíka v Římě a brzy na to také v Olomouci. Jde o celosvětové jezuitské apoštolské dílo reagující na přání sv. Jana Pavla II., aby církev byla jako jedno srdce a „dýchala oběma stranami plic.“ Svatý Jan Pavel II. kladl důležitost na propojení bohatství tradic východní i západní spirituality. Olomoucké Centrum Aletti – o. Pavel Ambros a o. Michal Altrichter, s. Luisa, s. Kateřina a s. Anna – rozvíjí církví oceňované charizma kardinála Tomáše Špidlíka. Centrum Aletti se tak stalo zřídlem pro dílo Služebníků. Středobodem všeho je úcta k Ježíšovu Srdci, které bylo v dějinách opakovaně jezuitům svěřeno. Centrum Aletti je také provázáno s cyrilometodějskou tradicí, je spojeno i s Velehradem, místem, kde odpočívá přímluvce Služebníků, kardinál Tomáš Špidlík. Většinu společenství Slu-

žebníků tvoří laici a ti, kdo v podmínkách současného běžného světa žijí své vnitřní zasvěcení vycházející ze křtu.

Ten, kdo ve svém srdci cítí důležitost modlitby za kněze, může se s námi spojit v modlitbách a stát se Služebníkem. Zváni jsou doslova všichni – od dětí až po ty dříve narozené: jak zdraví, tak nemocní či upoutaní na lůžko; ti všichni mohou dát smysl svému utrpení tím, že jej budou obětovat za kněze. Oběť je nejhlubší formou modlitby. Tak se to Ježíšovi líbí. Vnímáte-li v tichosti svého srdce posláni

k této skryté službě, můžete se zapojit do díla našeho společenství Služebníků Ježíšova Velekněžského Srdce.

*Děkujeme z celého srdce naší farnosti za záze-
mí a jsme nesmírně rádi za pravidelné adorace
moderované naším společenstvím, které probí-
hají každý třetí patek v měsíci, vždy v kapli
na husovické faře od 16:30 – 17:30 hod.*

Všichni jste srdečně zváni!

Bližší informace na tel. 724 668 357 podá

Janette Březíková.

TRIDUUM MODLITEB MATEK

Modlitby matek jsou darem Všemohoucího Boha křesťanským matkám této doby, aby mohly prožívat svoje mateřství v nové radosti a naději.

Hnutí matek z husovické farnosti Vás chce srdečně pozvat na modlitební **Tri-
duum**, které proběhne ve dnech 25. 3.–27. 3. 2022 v 16:45, vždy před večerní mši svatou.

Milé sestry a bratři, kteří jste ještě neslyšeli o tzv. triduu, rády bychom Vám stručně napsaly, o co se jedná.

Triduum je pozvání od Pána a je to vždy dar. Je to jedinečná moderovaná adorace, která má danou myšlenkovou koncepci.

- První den je dnem vyjádření osobní lítosti, kdy žádáme Pána, aby nám ukázal cokoli, v čem se potřebujeme změnit, a odprošujeme za své hříchy.
- Druhý den prosíme za odpuštění všem, jejichž jednání jakýmkoliv způsobem ublížilo nám nebo ovlivnilo či ovlivňuje naše děti, např. skrze drogy,

média, nesprávné učení, internet nebo pornografii atd.

- Třetí den chválíme Boha a děkujeme za všechno požehnání, které jsme v životě dostali.

Když v pátek prosíme za odpuštění svých hříchů, budeme mít v sobotu sílu odpustit a prosit o obrácení a v neděli se opravdu radovat, ze srdce chválit Pána a děkovat mu. /Zdroj: *Zpravodaj MM pro ČR*/

Nebojme se a nechme se pozvat do třídní adorace. Vždyť je to čas milostí, jehož hloubku stále objevujeme a který nás vždy něčím krásným překvapí.

Srdečně Vás zvou maminky ze spolča.

ANKETA

Budeme hledat nového prezidenta či novou prezidentku. Jaké vlastnosti by měl/a mít a napadá vás nějaké jméno?

Náš příští prezident by měl být všeobecně známá osobnost z nepolitického světa. Domnívám se, že v současné aktivní politice neznám kandidáta, který by neštěpil společnost. Právě tuto vlastnost – a to sjednocující vliv na společnost považuji v současné situaci v ČR za zásadní. Dále by to měl být člověk, který je věřící a nebojí se to dát o sobě znát. I když je můj pohled, jakožto katolík, v tomto ohledu zaujatý, tak ať chceme či ne, je Evropa po staletí křesťanstvím formována. V neklidných dobách různých konfliktů a z nich plynoucí migrace je třeba jasně ukázat na tradiční víru Evropy – a to křesťanství v podobě, jak ho učil Kristus. Myslím, že prezident by měl ukazovat lepší lidské já. Že je normální mluvit slušně, nepít a nekouřit, sportovat, chránit slabší a podporovat vzdělanost. Na druhou stranu neopovrhovat lidmi, kteří takto nežijí. Jsem přesvědčen, že nehraje absolutně žádnou roli, zda by funkci zastoupila žena či muž. Vzhledem k historii českých prezidentů by však byla žena dobrou volbou. *M.*

Prezident by měl být podle mě prozápadní, nadstranický, ne progresivní liberál, kultivovaný, spíše nepolitik. Třeba za mě dr. Pirk, fandil jsem i Horáčkovi. Napadá mě také Petr Čech. *Lukáš*

Prezident má v českém ústavním systému specifickou roli: Ústava mu dala jen málo pravomocí, přitom v neformální roli je hod-

ně důležitý. Volba prezidenta Parlamentem nebyla náhodná. Měla to být osobnost, na níž se shodnou různé parlamentní strany. Jeho největší úlohou totiž bylo zejména po volbách sjednocovat politickou scénu a napomoci vzniku funkční vlády. Jeho mandát od různých stran toto umožňoval.

Myslím, že ve volbách bychom se tohoto měli držet. Měla by to být osobnost, která spojuje, drží se omezených pravomocí, které má, a dokáže důstojně reprezentovat naši zemi. *Ondra*

Pravomoci prezidenta republiky jsou dost specificky roztržštěné, dotýkají se velmi odlišných oblastí našeho politického systému. K té nejdůležitější patří jmenování premiéra a vlády, výběr soudců Ústavního soudu (ty pak ještě potvrzuje Senát) a výběr členů Bankovní rady České národní banky. Jako nejdůležitější mi tedy přijde, aby to byl člověk, který chápe základní premisy existence demokracie, a současně si vybere poradce, jež to budou chápat také a kteří ho neznámými „odvětvími“ provedou. Měl by to být člověk, který respektovat a podporovat nezávislost nejen soudců, státních zástupců, ale třeba i novinářů. Který zavčas rozpozná nebezpečnost toho či onoho politika či političky pro systém samotný a nejmenuje ho premiérem, ačkoli bude třeba vítězem voleb. A naopak – jmenuje politika, s nímž nebude názorově souznít, ale který bude politikem demokratickým.

Chci tedy volit člověka, který v sobě bude mít tento demokratický étos – spíše než toho, s nímž se shodnu třeba na výši daní.

MŠ

DŽASTYN PORADNA ANEB PTÁME SE BRATRŮ FRANTIŠKÁNŮ

Co je synoda?

Řecké slovo synod nebo synoda se dá přeložit jako „spolu na cestě“. Obvykle se jím označuje shromáždění většího počtu biskupů neboli biskupský sněm, který má řešit některé specifické důležité otázky. Biskupská synoda může probíhat na úrovni národní, kontinentální, ale i celosvětové. (Není to však ještě církevní koncil).

Viz Kodex kanonického práva 342: „Biskupský sněm je shromáždění biskupů, kteří byli vybráni z různých zemí světa a scházejí se ve stanovené době, aby podporovali těsné spojení mezi papežem a biskupy a pomáhali papeži při udržování a posilování neporušenosti a růstu víry a mravů a církevní kázně, a to radami i projednáním otázek, které se týkají činnosti církve ve světě.“

Současný takzvaný „synodální proces“ – tedy Synoda 2021–2023 se však netýká jen biskupů, ale především nás – laiků. Nejde o to „demokratizovat Církev“ (snad nám postačí 3 hlavní denominace a dalších přibližně 300 křesťanských společností různých vyznání, struktur, směrů a názorů, ve světě již existujících 😊).

V katolické Církvi máme určené a vymezené kompetence, podobně jako je tomu s údy v lidském těle, jak přirovnává sv. apoštol Pavel. Jsou otázky a záležitosti spadající do kompetence biskupů, farářů, kněží, ale i záležitosti, na kterých se máme aktivně podílet i my, věřící laici. Protože i my máme svůj podíl na všeobecném kněžství. A o tom je Synoda 2021–23. Při společném naslouchání Duchu svatému se máme vyjádřit k předloženým tématům a otázkám, které se týkají života Církve v současné době. Všichni dostáváme od Boha skrze Ducha svatého dary a charismata, abychom jimi byli prospěšní v Kristově mystickém těle. Shromážděné podněty pak budou zpracovávat biskupství a nakonec komise ustanovená v Římě.

Zatímco biskupské synody se v Církvi příležitostně konají od jejich počátků, tato synoda, takto široce pojatá a týkající se i laiků, se koná poprvé.

Podrobné informace o Synodě 2021–23 lze nalézt na Googlu pod heslem Synoda 2021–23 krok za krokem.

Zpracovali bratři Justin a Ignác.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVI, 1/2022, 27. 3. 2022**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 3. 2022. Uzávěrka velikonočního čísla Srdíčka bude 1. 4.